

NACHTBOOT NAAR TANGER

KEVIN BARRY BIJ DE BEZIGE BIJ

De Killaryford

Donker ligt bet eiland (verhalen)

Beatlebone

Kevin Barry

NACHTBOOT NAAR
TANGER

Vertaald door Auke Leistra

2019

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Dit boek is mede mogelijk gemaakt door steun van
Literature Ireland

Copyright © 2019 Kevin Barry
Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Auke Leistra
Oorspronkelijke titel *Nightboat to Tangier*
Oorspronkelijke uitgever Cannongate Books Ltd., Edinburgh
Omslagontwerp Moker Ontwerp
Foto auteur Martina Kenji
Vormgeving binnenwerk Aard Bakker, Amsterdam
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 031 5950 8
NUR 302

debezigebij.nl

Voor Olivia

‘In Spanje zijn de doden levender dan in
welk ander land ter wereld ook.’

FEDERICO GARCÍA LORCA

DE MEISJES EN DE HONDEN

*In de haven van Algeciras,
oktober 2018*

Wat zou je denken, Charlie, is er een eind in zicht?

Ik zou denken dat je dat zelf ook wel weet, Maurice.

Twee Ieren, sombere verschijningen in het bedompte licht van de terminal, ze maken gebaren van ramspoed en berusting – gebaren waarvoor ze in de wieg zijn gelegd, en die hun makkelijk afgaan.

Het is avond in de oude haven van het Spaanse Algeciras.

O, en een veel akeliger plek laat zich nauwelijks indenken – je zou willen dat je ogen in je achterhoofd had.

Er hangt daar iets spookachtigs in de lucht, iets sinisters. De hele terminal riekt naar vermoeide lijven, en naar angst.

Er hangen rafelige restanten van aanplakbiljetten – de vermisten.

Er hangen mededelingen van de douane – de narcotrafficante.

Een blinde baadt in het nachtzweet en kleppert met zijn gebit, als een vette ratelslang, in een poging zijn loterijbriefjes aan de man te brengen – hij maakt de sfeer er niet beter op.

De Ieren kijken onaangedaan naar de gezichten die aan hen voorbijtrekken in een wervelend waas van de zeven verstrooiingen – liefde, smart, pijn, sentimentaliteit, hebzucht, lust, doodsverlangen.

Boven hun hoofden, te bereiken met een roltrap, sist en rinkelt een café, vol leven, vol verwachting.

Er is een loket met een bordje waar INFORMACIÓN op staat – zeg het eens. Eronder steekt een smalle, afhangende balie naar voren, alsof hij zelf iets te vragen heeft.

Maurice Hearne en Charlie Redmond zitten op een bankje een paar meter ten westen van het loket. Ze zijn ergens begin vijftig. De jaren glijden inmiddels heen als golven bij afgaand tij. Weer van jaren her heeft zich vastgezet in hun koppen, hun harde kaaklijnen, hun chaotische monden. Maar ze hebben nog steeds – nog net – iets losbandigs over zich.

Nu, synchroon, draaien ze hun gezicht naar het loket waar INFORMACIÓN op staat.

Zou jij daar nog 's even naartoe willen wippen, Charlie, even een babbeltje maken? Eens vragen hoe het zit met de volgende boot die verwacht wordt?

Ja, maar diezelfde vent zit er nog. Die met dat verbitterde smoelwerk. Dat is geen prater, Moss.

Probeer het eens, Charlie.

Charlie Redmond verheft zich van het bankje in een opeenstapeling van zuchten. Hij ontvouwt zijn lange ledematen. Hij nadert het loket. Hij is lam en sleept zijn rechterpoot geroutineerd achter zich aan, met een zachte, vegende beweging. Hij

werpt zijn ellebogen op de balie. Zijn uitstraling is er een van schaamteloze dreiging. Hij draagt de grimas van een straatjongen. In zijn Spaans klinkt het accent door van de noordelijke wijken van Cork.

Hola y buenos noches, zegt hij.

Hij wacht een paar lange seconden, kijkt over zijn schouder, roept terug naar Maurice.

Geen reactie, Moss. Nog steeds dat verbitterde smoelwerk.

Maurice schudt treurig het hoofd.

Ik haat fucking onnozelheid, zegt hij.

Charlie probeert het nog eens.

Hola? Pardon? Ik wil iets weten over de volgende boot die binnenkomt, de boot uit Tanger. Of... die vertrekt.

Een landerige stilte; een gebaar.

Charlie kijkt achterom naar zijn maat en imiteert het schouderophalen van de informacionista.

Meer zit er niet in, Maurice.

Je moet ook habla Inglés zeggen, Charlie.

Maar Charlie werpt zijn handen in de lucht en schuifelt terug naar het bankje.

Habla me reet, zegt hij. Het enige wat hij doet is z'n schouders ophalen en me aanstaren.

Met een gezicht als een verzuurd huwelijk, zegt Maurice.

Hij draait zich abrupt om en krijst naar het loket –

Trek 's een andere bek, man!

– en grijnst dan komiek.

De vlotte, scheve glimlach van Maurice Hearne laat zich met enige regelmaat zien. Zijn linkeroog is vlekkerig en doods, het andere merkwaardig behekst, alsof er een overvloed aan leven in zit, voor het evenwicht. Hij draagt een sjofel pak, een zwart

overhemd met de bovenste knoopjes los, witte sportschoenen en hoog op het achterhoofd een bolhoedje. Een dude, ooit, zeker, maar die tijd is geweest.

Die heb je even goed op z'n nummer gezet, Maurice. Dat zal 'm leren.

Charlie Redmond? Zijn gezicht heeft op een of andere manier iets antiëks, een speelman aan een middeleeuws hof, zo een die voor je op zijn luit zou tokkelen. In een hol dat geurt naar duizendschoon. Vurige, overspelige ogen en ook weer een sjofel pak, maar parmantige schoenen in een naar roestbruin neigend oranje, van die suède bordeelsluijpers, benevens een elegante groene ribfluwelen stropdas. Verder: maagproblemen, wallen onder de ogen als pas gedolven graven, en een getroebleerde ziel.

Op de grond, tussen hen in, ligt een weekendtas – een afgetrapte Adidas-tas.

Al die jaren dat wij hier nou al komen, Charlie...

Ik weet het.

Je zou toch denken dat we dat taaltje weleens onder de knie hadden.

Wij zijn geen studiehooften, Maurice.

Vertel mij wat. Maurice Hearne, dat arme ventje uit Togher, helemaal achter in de klas, dat op de jassen mag passen.

Het benen puntje van de snuit van Charlie begint te trillen, hij bespeurt een verandering in de lucht.

Policía, zegt hij.

Waarzo?

Kijk je wel? Daar.

Godverdomme, ik schijt in m'n broek. Kijk jij 's wat onschuldiger, Charlie.

Weet je wat, Moss? Ik zou me niet te veel voorstellen van je kansen achter de tralies in Algeciras. Snap je? Jij in een gemengde cel?

Ik ben veel te mooi voor een gemengde cel, Charlie. Ik zou binnen een halfuur iemands vrouwtje zijn. Kom eens in de cel, Pedro, je eten wordt koud.

De policia gaat weer op in de menigte.

De menigte wordt met de seconde talrijker.

Niemand weet wat er vannacht komt of gaat over de Straat van Gibraltar – er zijn geschillen aan gene zijde; het broeit in Tanger, en niet voor het eerst.

Dit zou weleens een lange zit kunnen worden, Maurice.

Tot de drieëntwintigste blijven ze zitten waar ze zitten. Het is nog geen middernacht.

Ja, maar welk eind van de drieëntwintigste? Gaan ze om vijf over twaalf? Of om vijf voor twaalf morgenavond? Dan is het nog altijd de fucking drieëntwintigste. Misschien moeten we hier wel een hele dag zitten wachten.

Door de hoge ramen een poging tot uitzicht op het complexe licht in de haven van Algeciras. De helle gloed van de booglampen, de verontreinigende stoffen die in de lucht hangen en de breking door de hitte die de late oktoberzoon heeft achtergelaten maken de atmosfeer dik en rokerig, waardoor de nachtelijke gloed een levend iets lijkt – compact, en zwaar genoeg voor de geesten die hij boven ons laat hangen.

De intercom begint te sputteren – een kolkende stroom Spaanse medeklinkers, in dat felle Andalusische idioom – en de mannen storen zich er vreselijk aan.

De mededeling klinkt hoe langer hoe gejaagder en ingewikkelder – denk: het randje van hysterie – en aangezien de taal

hun ontgaat staan de mannen voor één groot raadsel dat alleen maar hun woede wekt.

Eindelijk begint de mededeling weg te sterven, om uiteindelijk stil te vallen. Ze kijken elkaar aan.

Daar worden we niet veel wijzer van, wat jij, Maurice?

Nee, Charlie. Niet echt.

Maurice Hearne verheft zich van het bankje en rekt zich uit tot zijn volle lengte. Hij luistert zorgelijk naar het kraken van zijn gewrichten – godallemachtig. Hij betast de knobbels van zijn ruggengraat, die aan een hagedis doen denken.

Alle tranen van Jezus in Getsemane, zegt hij.

Hij tuurt zwartgallig naar de hoge ramen en werpt dan een vragende blik op zijn oude vriend; Charlie Redmond stemt in met een vermoeide zucht.

Uit de Adidas-tas halen de mannen stapels geprinte flyers. Elke flyer toont de beeltenis van een meisje van een jaar of twintig. Het meisje is Dilly Hearne. Haar huidige verblijfplaats is ongewis.

Het gaat om een jong meisje waar we naar zoeken, zegt Maurice.

De dochter van deze man hier zoeken we. Hij heeft zijn dochter drie jaar niet gezien.

De foto is wel wat oud inmiddels maar qua swag klopt hij nog wel, denk ik.

Maurice? Die lui hebben echt geen flauw benul wat swag is, hoor.

De foto is oud inmiddels maar qua... qua uitstraling klopt hij denk ik nog wel.

Het is een klein meisje. Een mooi meisje. Die dreadlocks zal ze nog wel hebben.

Dreadlocks, weet je wel? Bob Marley? Rastafari?
Het zou kunnen dat ze een of twee honden bij zich heeft.
Een hond aan een touw, snap je?
Het is een mooi meisje. Ze is nu drieëntwintig. Ze zal wel
dreadlocks hebben, coupe rastafari.
Weet je welk woord we moeten hebben, Charlie?
Wat dan, Moss?
Het Spaanse woord voor crustie.
Crusties, zegt Charlie. Van die krakerstypes. Onverzorgd,
langharig tuig. Newagenomaden. Noemen jullie ze niet zo?
En terzijde –
Kan mij verder niet schelen, Maurice, maar dit volkje hier
heeft het hele concept van de crustie bedacht.
Ze hebben d'r het weer voor, Charlie. Een beetje chillen op
die zwarte stranden hier. Met hun meisjes en hun honden.

Ik geloof dat ik wel een enkel woordje weet, Moss. Als ik er-
over nadenk. Qua taal, bedoel ik.

Zeg op, Charlie.

Supermercado.

En hoe heet dat bij ons dan wel niet?

Tesco.

Ik herinner me er ook nog wel een paar. Zoals... Gorrión?

Gorri-wát?

Gorrión? Van mijn tijd in Cádiz... Heb ik je ooit weleens
verteld, Charlie, dat ik verliefd ben geweest op een oudere
dame, in Cádiz?

Dat zou ik vast nog wel geweten hebben, Maurice.

We vreeën de godganse nacht, Charles.

Je was nog een stuk jonger toen.

En weet je wat ze 's morgens altijd voor me deed?

Ik ben een en al oor.

Dan voerde ze me mussen, Charlie.

Ze vreten ook alles, hè? Die gasten hier.

Gorrión! Mus!

Als het niet zit vastgenageld, vreten ze het. Hup, in de kokenpan, en zo naar binnen. Maar het moet toch wel een beetje vet wezen, Moss, of niet dan? Een musje?

Vet als de kuif van John Travolta, als het een beetje kan. Maar er valt inderdaad ook weinig te kluiven aan die botjes, dat moet gezegd.

Als je het mij vraagt, Maurice? Mijn reet is niet meer de ouwe sinds die octopus die we in Málaga hebben gehad.

Die beestjes hebben acht armen, Charlie. Daar kunnen ze het je knap lastig mee maken.

Dat doet ie ook. En dan was die octopus nog niet eens het ergste.

Nee, dat is zo.

Bij lange na niet, jongen.

De klanken van de nacht in de haven van Algeciras –

De nieuwsachtige ruis van de mededelingen over de intercom.

Het harde gebrom van politieboden.

Het geroezemoes van de meute in de terminal.

Buiten –

Een agressieve hond blaft een stuk of wat sterren van de hemel.

Een straaljager van de luchtmachtbasis vliegt de rest van de hemel aan flarden.